

SCHOVANÝ

Necht l jsem to rozšířovat, vážně. Nikdy sem si nemyslel, že bych o tomhle mohl někomu něco říct. Myslel sem si o sobě že se dokážu udržet když se měkne něco, o čem se měkne, že to nemám nikde říkat. Řekl sem si to já sám sobě že by bylo špatné kdyby tohle věděl někdo další. Taky že sem o tom vůbec nikomu neříkal! Dokud mě rodiče nedostrkali za tím mužem co byl pravděpodobně za labu. Sedl v takový velký místnosti na to říční židli. Já si musel sednout na docela divný kanape co bylo hnedý a ten pan labu mě požádal promlouval abysem si na něho lehl. Teda jako na to divný kanape, ne na pana labuta. Dotíral. Tvrdil, že nutně potřebuje vědět co se s tím má dít. Teda jako semnou a s ní. Napadlo mě, že labutě byvají vcelku neškodný, a tak sem mu to řekl.

Vysoká červená zeď postavená z pálených cihel rozděljuje pokoj na dvě části. Cihly vyrůstají z podlahy a šplhají až ke stropu. Mezi poslední řádkou cihel a bílou omítkou není ani skulinka. Jednotlivé pórovité kvádříky jsou k sobě přicucnuté jeden na druhém. Dělník nepoužil maltu, a přesto dokázal přimět ty hliněné bloky k soudržnosti. Strach je mocný.

Sedíš. Prochladlá, tvrdá podlaha tě nepřijemně studí. Je ti výstrahou. Udrží tvé smysly ve střehu, upozorní tě pokaždé, když se tě to trochu uklidní a ve chvíli její bezostychu přepne do režimu pohotovosti. Bezpečně ukrytý za cihlovou zdí, jen oči kloužou v tom prostoru. Sladce a krásně, možná je v nich trochu strachu, kdo ví. Jak služební psi tě ohlédají ty oči, snaží se skrz cihly cokoli zahlédnout, pátrají po něm bezpečně.

Nejdříve to pro mě nebylo lehké. Nevěděl sem prostě jak začít, aby to nebylo blbé, když byla ta přehoda tak trapná že mě z toho bylo tě trapně taky. Jak já nesnáším ty trapné situace, tak sem si udělal jakože takovýho jinýho člověka co je v mojí hlavě úplně vzadu. On potom mluví jakoby ke mně a to vám mluví dycky tak krásně, jak já bych nikdy mluvit neuměl. A dycky jak je něco trapného tak mi ten člověk co je v té mojí hlavě úplně vzadu řekne co mám říct, teda spíš co sem dělal v tu chvíli na kterou myslím a to někdy znamená že už to něco potom není tak trapné ale někdy stejně jo.

Oko se odkutálí ke zdi, někdo klepá. Ptá se, zda máš že za tebou a ty bez váhání vstaneš, abys se zbavil. Najednou ovšem kráčíš pomalu, jak tě podlaha pohladí po bosých chodidlech a ty si přepustíš, jak málo jsi dokázal přepovídat své chování a máš už zase

strach. Chv ješ se, každá ást tvého rozm klého, slizovitého t la se chv je. T epotá se jako k ídlo krásného motýla, které n kdo p išpendlil na ze . Jen tak, na okrasu. Nezbo íš tu ze . Ne, te ur it ne. Snad jen malou škvírku, kdybys v cihle vyrobil, uvid l bys, kdo klepal...

Já když mám strach tak si taky pomáhám tím, aby ten lov k vzadu mluvil. On mluví jakože se to d je te , i když se to d lo už p ed n jakou dobou a to mám na tom rád protože já to pak líp chápu. Jednou sem m l moc strach když sem šel po ulici a ona se najednou rozvlnila jako mo e a v tom mo i byli samí policisté ve žlutých uniformách. Oblíkli si je, protože v d li, že já žlutou nemám rád a proto sem se bál. Tak sem potom když po m cht la matka abych jí ekl co se mi stalo, když sem stál v koupeln u umyvadla a zvracel ale ne do umyvadla ale na zem, protože to umyvadlo bylo žluté a tu barvu já nemám rád a tak sem m l z toho umyvadla strach.

Dotýká se tvé zdi svými klouby, cítíš je. Kone n jsi t sn u cihlové barikády. Dusivý vzduch. Pozoruješ, jak zdánliv statické jsou ty ervené rozd lovníky, napadá t , že jsi v bezpe í. Odporuješ si, blázníš. Otev eš dla a dotkneš se zdi také. Uhodila t ! Ta dívka.

Je to sle na. Ano, ve st edu dlan cítíš její p st. Zvláštní. Stojíš s dlaní p ipoutanou ke zdi a o n co se te pokoušíš. Je ti teplo. Volnou rukou žmouláš triko. Žmouláš ho a žmouláš, až je zmuchlané triko ve tvé dlani, kr í se v sev ení prst .

Když sem sem psal o tom jak mám ásto strach, tak sem musel najednou íct tomu chlapovi, co byl p evle enej za ~~hub~~ labu jak to bylo dál, protože jak sem p estal mluvit abysem dopsal to o žlutym umyvadle jak sem m l z n ho strach tak mi ten labu cht l dát bonbon protože si asi myslel že já bonbony rád, potíž byla v tom že já je teda nerad. Mám rád jen okoládové bonbony a tady ten byl zabalený ve žlutém papírku a tak sem dostal strach že bych si musel ten bonbon ve žlutém papírku vzít a napadlo m že bysem asi zešílel kdyby byl žlutý i ten bonbon tak sem rad ji teda ekl co bylo dál. Ale te bysem cht l dopsat co je ten m j hlas. íká mi, co se stalo a já to pak možná n komu eknu. Teda normáln nic co mi íká ten m j lov k nikomu ne ikám, ale s tou labutí sem teda ud lal vyjímku, protože sem si myslel, že labut sou neškodný.

Bez okolk . Cítíš se voln , když v prstech obracíš opasek, cítíš se voln , když se ti zježí chlupy na nahých nohou. Cítíš se jako zví e. Ty jsi zví e. Malé a bezbranné zví átko.

Pavouk v nesnázích, co uvede své chlupy do pozoru, když mu n kdo zní í pavu inu. Jsi pavouk, který se postavil do pozoru, když mu n kdo cht l zbo it ze . Nebo ji snad chce zbo it sám? Nesmí, ví že nesmí... byl by to zlo in a ten pavouk...

Už sem n kolikrát potkal labu u nás v parku. Já ásto chodím do parku, protože tam sou stromy. Vždycky si k tomu stromu sednu a mám ho rád ten strom a poslouchám co ten strom íká a když nic ne íká tak jdu k jinému, abych si poslechl, jestli n co íká.

... a ten pavouk to ví.

Jednou sem tak sed l u tvrtého stromu, protože ty p edtím nic ne íkaly, tak sem se posouval, a když sem tam tak sed l, tak ten strom jakoby n co ek. Asi vlastn nic moc ne ekl, jenom sem cítil n jaké takové nap tí, co já n kdy cítím.

Druhá dla te nemá co na práci, nemá už t z eho svléknout, by by t instinktivn cht la po ít svlékat z k že. To bolí, nedovolíš jí to. P itiskneš tu dla na ze . Pak hru , za ní nohy, celé paže, b icho a p irození. Jak p irozené je být nahý!

Jak sem sed l u toho stromu tak sem se oto il a tam stála labu co se mi moc líbila. Teda to byla asi holka co vypadala jako labu anebo se p eoblíkla tak, aby vypadala jako vypadají labut protože možná v d la že se mi labut líbí protože já chodím n kdy krmit ty labut rohlíkama. Napadlo m že p išla zamnou a proto sem najednou dostal strach že si to rozmyslí a odejde a tak sem jí chytil za ruku a ona začala zpívat, jako to n kdy labut na rybníce d lají ale zpívala moc nahlas tak sem se bál, že by to n kdo mohl slyšet a potom že by taky cht l tu labu a začali bysme se o ni prát, což by pro m nebylo dobré, protože já vždycky co se peru tak prohraju a pak sem si taky íkal že když se n kdo pere tak potom musí z stat ve v zení a tam labut nejsou což m moc vyd silo a taky sem si všiml že má ta labu n co žlutého na k ídle. To bylo pro m

ŽLUTÝ BONBON! POZOR!

Tiskneš se na ze , už není chladná. Pulsuje. Objímá t a v dobré ví e ti odevzdává veškeré své. Hladíš ji. P ijímáš, co se ti rozhodla dát a p i tom ji po ád hladíš. Jemn a hebce. Tak, aby se nebála. Jakoby strach te utekl i od tebe. Pohladíš ji siln ji. M žeš to ud lat, je p ece tvá! Nebrání se. Ohneš prsty v kloubech a sjedeš jimi po její k ži. Znova. Tvé nehty jsou slabé. T epící se nehty z papíru za sebou zanechávají stopu. Lámou se, p esto nep estáváš. Cítíš se ím dál jist jší. Jestli jsi zprvu pochyboval, nebo

t ni ila p edstava, že to p ece nesmíš, že to by znamenalo... te na to ani pomyslet! Máš te sílu, kterou m la dívka. Te je to jedna velká síla, tvá síla. Využiješ toho. Ona je te slabá, nemá už nic. Miluje t . Milujete se.

Abysem se vrátil k tomu co sem začal psát než mi ten labu zase začal vyhrožovat tím žlutým bonbonem, to bylo pro m moc d sivé. Vylekal sem se a já když se vylekám, tak se neznám. Tak sem se prost neznal no a ud lal sem to, no.

Škrábeš ji, za nehty ti z stávají kusy k že. To tvá ruka te chce svléci ji. Dovolíš. Zaryješ nehty tak nehloub ji, jak dokážeš.

Je konec?

Neovlivniteln a bez ustání taháš ruku podél jejího t la, na kterém zanecháváš krvavé stopy. Už nehladíš, škrábeš.

Je konec.

SvliklSemJi(UplneCelouAzBylaDocelaNahata)ApotomSemJiProsteZacalKrmirRohlike
mTakJakoJaObcasChodivamKRybnikuKrmirLabuteAkoratZeTedToNebylaLabutAleHo
lkaCozSemPoznalJenzeUzByloPozdeAStejneSemNeprestalIKdyzSemChtelAleNesloTo
.

Vzal sis, cos pot eboval. Napojil ses. Máš te dost síly na zbo ení zdi. Byl bys ovšem rád na tu demolici vid l. Ruka zdvihne o i ze zem a zasadí je do d lk . Zvláštní tma, ne ekal jsi to. P esto sebereš všechnu svou nakradenou sílu, op eš se do zdi a shodíš ji. Dívka, zmatená a ochromená, padá k zemi.

Nemám rád trapné situace. Proto sem napsal to co sem ud lal tak aby to nemohl nikdo jen tak p e íst a tím pádem to je mí trapné. Nemohl sem použít sv j hlas, ten co mám vzadu v hlav protože on jenom je v mý hlav a n kdy nejde použít když n co píšu na papír. Ale n kdy jde. To mi moc neva protože já asto nepíšu, ale tady toto sem se rozhod napsat protože mi to poradil pan labu , že to pak prej bude lepší.

Um ela. Tys ji zabil. Leží tam od krve a s hlubokými šrámy, které jí bolí. Jist , bolí ji i p es to, že je mrtvá. Odporuješ si. Oxymoron. Miluješ ho. Miluješ sebe. Nevidíš už ale, díky komu tu sílu máš. Nasadil sis totiž ty o i zornicemi dovnit .

I když nevím co má být na tom lepší, když ta holka stejně um ela. No tak já sem na

tendle papír chtl akorát napsat co sem to vlastn ud lal. Tý holce asi ještě nebylo ani patnáct. To říkal pan labu a ptal se m jestli vím že tohle se nem že když ta holka nemá ještě ani to... ob anku. Tak sem ekl že to já vím, ale že bysem to neud lal, kdybysem to v d l a taky sem si p edn myslel že je to labu a né holka. Jenomže tohle mi pan labu nev il, ekl že už sem mu na za átku ekl že sem u toho stromu vid l holku co se p eoblíkla tak, aby vypadala jako vypadají labut . To já sem mu teda ek, to je pravda, jenomže sem mu to říkal jakože jak je to dneska, když už vím že je to holka. Teda byla. No ale tohle mi prost nev il a pak se na m taky naštvál, když sem ho oslovil pane labu . Tak asi kv li toho sem to musel všechno napsat. Tak mu to dám a budu doufat, že už s tím nebude mít problém abych já pak nem l moc velikej problém když se podle bude ešit ještě s dalšíma lidma. A pan labu říkal, že to prý teda bude.

Jak dívka procitá, ošívá se nad bolestnými šrámy. T žce se jí jde po pískovém chodníku, sune svá chodidla cestou, která je prošlapaná už mnohými. Chodí po ní ženy, d íve se procházející v parku, snad v neš astnou hodinu, v šeru a mlze. Ženy, které snad n komu p ipomínaly labut . Krásné a mladé, vábící. Ty ženy um ely pro muže, kte í je na tuto cestu p ivedli. Žijí však pro to, aby došly na konec této cesty. Ta cesta je stará, pamatuje ji mnoho žen sv ta. Ta cesta existuje od nepam ti, tak jako si muži už v ky v k p ivlastní ženy na pár chvil, aby je pak nechali tam, kde je našli, ovšem ve stavu zna n lišícím se stavu v dob nálezu.

Ona, p íliš mladá, zápolí s pískovými zrnky, která jsou teplým v trem zanášena do škrábanc . Jde ta dívka cestou, na jejímž konci eká nad je, že zapomene na ten ot esný in, jehož ob tí se stala, nad je, že znova najde víru v muže.

Ticho. Snad jen vítr, kdyby opravdu cht la, m že uslyšet.